

Acció CIUTADANA

SETMANARI REPUBLICÀ FEDERAL

Olot, 1 de Maig 1930. — Subscripció 5 ptes. l'Any. Número solt 20 cts. — Redacció i Administració, Concentració Republicana—Any I. — Núm. X

La Festa del Treball

La Festa del primer de Maig, plena de llevors de redempció no tenen dret a celebrar-la milers i milers d'homes: els ganduls, els explotadors, els déspotes... Per a que sigui universal cal estendre els furs de la justícia per mitjà d'un nou règim social que impossibiliti l'existència als paràsits.

M. Santaló.

La manca d'ideologia, la ignorància i passivitat de gran part de les joventuts, indiferent a les sotragades, flagell del nostre problema social i inactives en tot afer humà, la iniciativa dels que es desvetllen col·laborant amb el capital, són sense discussió, les causes que més directament han contribuït a que en el curt espai de quaranta tres anys, la commemoració del Primer de Maig canviés de manera d'ésser.

De protesta airada de tot el proletariat contra la ignominia del 1887 a Xicago, de manifestació d'unes forces organitzades que cerquen l'emancipar-se de les lleis d'explotació que els empresonen, de jornada de queixa i prec per el conqueriment de justes reivindicacions, d'actitud franca de rebel·lió contra l'actual règim social, en alguns indrets i en el cor de molts ha passat a commemorar-se amb festeigs on hi campeja sols una espontània demostració de joia.

Es que dissortadament hi ha qui no vol, al dir-se obrer, pendre's la petita molèstia de volguer conèixer la seva posició exacta i qui no el preocupa ni el passat ni l'esdevenidor i viu deixant-se portar per la corrent materialista que inonda la faç dels pobles, sense la més lleu mostra d'espiritualitat?

Es que hem d'acabar creient que fou estèril el fet de coll-tòrcer de la manera més ignominiosa la vida dels defensors de la jornada de les vuit hores?

Sento que se'm revolta la sang dintre meu i vull creure per a legalitzar la actitud inexplicable de certs obrers davant el significat de la jornada d'avui, que és pura ignorància del fet, el que els manté indiferents i que d'aquesta ignorància, no ells, sinó la injustícia humana n'és la verdadera culpable.

Què és el Primer de Maig? què deu recordar-nos?

L'any 1832, es declarà als Estats Units la primera vaga per conquerir la jornada de deu hores. A Nova-York, el 12 d'Octubre del 1845 s'hi celebrà el primer Congrés i en 1847 el Parlament anglès estableix la legalitat de la dita jornada. El 20 d'Agost de 1866, data del Congrés de Baltimore, els obrers decidien apartar-se dels partits de burgesia i iniciaven la creació d'un partit netament obrer. Del 1870 al 71 s'organitzaven les primeres forces de l'Associació Internacional de Treballadors en els EE. UU. i en 1880 quedava organitzada la Federació de Treballadors dels EE. UU. i el Canadà, que amb la intenció de conquerir per a tots una unificació en la jornada del treball, una volta posats d'acord amb els anarquistes que defensaven el procediment revolucionari, decidiren que el dia Primer de Maig del 1886, es declararia a Xicago la primera vaga general, per la consecució de la jornada de vuit hores.

El dia Primer de Maig de 1887 es plegà el treball a Xicago i el dia 5 del mateix mes a la Plaça de Haymarket mentre s'hi feia un mitín, un gros contingent de policia, passant per damunt dels drets constitucionals, exigia en una forma brutal, la dissolució de l'acte. La burgesia, havia trobat ja a un aventurer que amb l'intenció de provocar represalies fent que la pacífica manifestació acabés amb un devesall de sang, estava disposat a sacrificar les vides que fossin precises i mentre es disolvia violentment la multitud, una bomba llençada per la seva mà criminal, feu que la policia trobés un justificat per la detenció dels oradors, girant-se a trets contra els manifestants que pocs moments després eren recollits ferits o morts en aquell indret.

El 17 de Maig es reunia el Gran Jurat que havia de dictar sentència. Els oradors empresonats eren: August Vicente Theodore Spies, nat a Laudek, Miquel Schwab, fill de Mannheim, Oscar W. Neebe de Filadelfa, Adolf Fischer, Lluís Lingg i Jordi Engel, alemanys; Samuel Fielden, anglès i A. R. Parsons.

El judici fou breu. La sentència consistí en cinc penes de mort i tres cadenes perpétues. Amb la sang dels executats es firmava la ruptura de l'obrer contra la societat rui que els assassinava.

Sis anys després, un nou Governador, M. Alf Angelet, revisava la causa i de la revisió se'n deduí que els condemnats havien estat víctimes d'una odiosa maquinació judicial, preparada d'acord amb els capitalistes per a portar-los al patíbul, que el tribunal que els jutjà era il·legalment constituït i que amb tot i això foren executats sense haver-se pogut comprovar llur culpabilitat. Acte seguit a la revisió i per les raons esmentades, el Governador, en 1893, ordenà la llibertat sense condicions, dels tres que havien estat condemnats a cadena perpétua: Fielden, Neeben i Schwab, complint-se amb aquest manament les paraules de Fischer a l'ésser executat.—La veritat és gran i la veritat prevaldrà.»

Veus ací en termes generals, explicats els fets que

portaren a la classe obrera a commemorar el Primer de Maig amb un repós de treball. Repós que simbolitza protesta del proletariat, jorn de dol, ja que solament quan la solidaritat nostra per alliberar la classe, quan amb ferma voluntat i amb un estudi de tots els problemes socials portat a cap per intel·ligències privilegiades, s'hagi conquerit l'enderrocament de les injustícies que nien en la societat i s'hagi trobat una forma legal per evitar totes les misèries humanes, sols aleshores podrà ésser el Primer de Maig «La Festa del Treball», una expansió franca de joia per tots els obrers del món. De no ésser aixís, les nostres testes deuen permanèixer acotades i en jorns com els d'avui, hem de sentir més cruenta la ferida oberta pel fuet que ens doblega.

En cap circumstància com en el moment present trobo més adequat per a dedicar un record-homenatge a tots aquells que, com els màrtirs de Xicago passaren llur vida desvetllant-se per l'organització social-obrera i que trobaren molts d'ells una mort ignominiosa en les idees tan enlairades com les socialistes.

El rescent trasllat dels seus restes en el panteó que en el cementiri Civil de Madrid ha costejat un sector obrer, em duu a la memòria el nom del venerable Pau Iglèsies, un dels estructuradors del Partit Socialista Espanyol.

Francesc Layret.—(Per R. Barnades.)

Un record al ferm català, descendent per línia materna dels Comtes d'Urgell. En Salvador Seguí (Noi del Sucre).

La seva intervenció directa en les organitzacions obreres, és de tothom coneguda i admirada. En ell posaren tota la confiança els vells lluitadors i els estols de joves que pujaven, per la seva serietat, per la seva intel·ligència i per les seves dots d'orador. Salvador Seguí, l'enamorat de Barcelona i de Catalunya, que vegent en perill la salut pública de la Ciutat Comtal, quan els obrers es negaven a reprendre el treball, demanant la llibertat d'uns presos, els reuní en el miting memorable i històric de les Arenes i conseguí, amb aquell seu brillant discurs, tan curt i convincent, que transigessin, deixant-se trepitjar els seus drets, evitant, amb aquest seu acte, una segura lluita civil que hauria malmès la nostra Barcelona. Des d'aleshores «El Noi» fou el leader indiscutible de tota la massa popular.

Era bó, actiu i intel·ligent. Per això decretaren la seva mort. Fou assassinat el 10 de març de 1923, en el carrer de la Cadena, junt amb el seu jove company Francisco Comes (Peronas).

Pau Iglèsies.—(Dibuix de Gussinyer.)

La seva vida austera i noble, la seva honradesa, la seva paraula assenyada i el seu gest ferm el convertiren en un veritable apòstol dels obrers. Encorbat pel pes dels anys i les malures, quan no podia fer sentir arreu la seva paraula doctrinària reclòs a casa seva treballava incansable amb la ploma, orientant sempre l'ideari del partit. Fou en la Internacional de Treballadors secretari dels federals i dintre les esquerres representava la dignitat personal i civil. A n'ell el nostre Homenatge.

Un record de gratitud a n'els cent quaranta nou companys, víctimes de crudels assassinats i a n'els que s'aplicava la Llei de Fugues.

Amb la impossibilitat de donar els noms i detalls de tots per l'espai que ocuparíem, ens acontentarem amb aquells que per llur significació, eren de tothom coneguts.

El nostre record per Francesc Layret, l'il·lustre advocat català que consagrava íntegra la força de tota la seva gran ciència jurídica a la defensa dels desvalguts, que tenia depositada tota la fé de la seva ànima en la causa dels oprimits, que considerava de la més estricta justícia i s'hi havia entregat sense mirament.

Mai feu lluir cap més arma que la seva pluma i el seu enlairat pensament. Endebades hauria pogut valdre's del seu cos paralític i dels seus membres tullits, ni per defensa pròpia. En Layret, el defensor dels obrers, morí assassinat el 30 de novembre de 1920, quan, amb penes i treballs pujava en un cotxe per a actuar en la defensa d'un procés.

Salvador Seguí.—(Per V. Solé Jorba.)

La ignominia d'aquests fets, té tanta relació amb els màrtirs de Xicago, que crec que el petit record dedicat a tots ells, és una de les millors accions que pot fer-se envers la classe obrera conscient dels seus deures en aquest dia memorable del Primer de Maig.

Tots són víctimes de la nostra causa; tots són ben mereixedors del nostre afecte més sincer a ells i a la seva obra.

Acció CIUTADANA, portaveu dels republicans federals democràtics d'Olot, a l'organitzar aquest nombre extraordinari del Primer de Maig, dona una prova més de l'apreci que sent per les reivindicacions obreres, i que la paraula del seu PROGRAMA DEMOCRÀTIC no és una banalitat insubstantial.

D. SALBERT

Tricomia per el primer de Maig

El Senyor: Benaventurats els mansois, perquè d'ells serà el regne dels cels!

L'esclau del Senyor: El regne del cel, Senyor, potser sí, però el que és el de la terra...

—Una gràcia de caritat, per l'amor de Deu!

—Ves-te'n i que et donguin dos tiros. Per morral!

—Germà llop: devora'm, però no apretis tant les dents, que em fas mal.

—Encara no t'hi has acostumat, més que imbècil?

M'estaràs belant fins la consumació dels segles? Menja i calla; vull dir, calla i deixa'm menjar en pau.

APÉNDIX

—Treballa, germà, treballa. Que del treball en vé el descans.

—Sí. El descans dels que no treballen.

ANGEL SAMBLANCAT

LA MANCA D'ESPIRITUALITAT FEMENINA

Es molt sensible que la gran majoria de la nostra joventut femenina, deixi passar el millor temps de la vida, sense donar-li el perfum vigorós i noble dels goigs forjats en el viure de l'intel·lecte i l'esperit.

Es tristament remarcable el fet d'haver-hi tan poques dones que consagrin una part de la seva vida a la conquesta d'un ideal o a la recerca d'uns coneixements que satisfessin la seva sed intel·lectual.

Les dones d'idees, les dones estudioses, les dones àvides de llum anímica escassegen. Es més; són mirades amb certa prevenció, especialment entre els homes.

Hom diria, que a través d'una pensa conreada, no pot haver-hi més que el clàssic espantall amb que són pintades les dones intel·lectuals, despullades de feminitat i inútils per a la llar.

Oh, no! Es una equivocació i una injustícia. Ningú ha dit, com apuntava Maria Llum Morales, que el cuidar de la casa, fós incompatible amb la cultura i la finor espiritual...

Ultra això, la vida és quelcom gran i complexe, per a dedicar-la única i exclusivament a rentar uns plats, parar la taula o fer una bugada.

Naturalment que considero aquestes feines molt altes i dignes d'ocupar bona part de la nostra activitat; però d'això a tenir-les com a única aspiració i finalitat.....!

Algú dirà que certes noies tenen afany de saber i prouja d'un millor viure; però els manca temps, perquè el treball i la llar s'els hi emportia.

En part, és veritat; però tothom sap que la majoria de les noies saben trobar estones per a intoxicar-se, anímicament, amb la droga perillosa de les males novel·les, i la literatura de cap valor.

Si aquest temps, vanament esmerçat, el dediquessin a la seva formació espiritual a ben segur que hi guanyarien elles i tothom.

Moltes noies viuen aïllades enmig del món, perquè ho desconeixen tot, perquè no poden fruit dels goigs més enlairats que tanca la vida, els del saber.

Froebel digué: «El saber té una doble acció que consisteix en elevar-se un mateix i als altres

amb consciència, llibertat i espontaneïtat.» «El saber és el fet més sublim del destí de l'home.»

Perquè, doncs, per l'únic delictes d'ésser del «sexe débil» havem de viure sense assolir aquest gaudi nobilíssim, que és el punt culminant on deuen dirigir-se els esforços de l'home?

Es que la nostra inferioritat ens ho impideix?

Encara que digui Mussolini que el sexe femení s'ha de limitar al gineceu «perquè té el cervell molt petit» jo crec, com creuen molts (fins el P. Ruiz Amado) que la dona no és un ésser superior o inferior a l'home, sinó, simplement, distint.

Es que si la dona aprén, és que si la dona vol una vida anímica més intensa perderà encisos o ho pagarà la llar?

No; això es podria respondre amb un gran nom i una gran figura, amb el nom de la que fou un bell talent i una ànima sublim, amb el nom venerat de Concepció Arenal; d'aquesta dona que a voltes escrivia sobre àrids i complexos problemes, després d'haver colat el brou de l'olla o repassat la robeta dels seus fills.

Es un crim que comet la societat amb les noies semi o totalment analfabetes.

Es també un infanticidi moral, com aquell de que ens parlava en Samblancat en una de les seves conferències, on també afegia que en moltes comarques l'analfabetisme existeix en proporció atterradora «especialment entre les dones».

Remarquem, que a la dona gairebé se li priva la intervenció en certs assumptes i en les converses d'art, de ciència o simplement de política...

Què interessa per l'economia domèstica, ésser del partit A o B, conèixer el darrer descobriment o saber com era l'estil gòtic?

L'home no cerca, doncs, en el matrimoni una comunió espiritual, generalment.

No és corrent trobar-li, i es limita a la satisfacció d'una necessitat fisiològica, com qualsevol altra.

Quin horror! I quin buid més desolador deuen veure-hi els homes o les dones de valer.

Es necessari; és precís; és indispensable, que la dona obri els ulls a la llum perquè pugui devenir una bona esposa, perquè pugui encarnar dignament l'ideal de mare educadora, perquè el miracle de que ens parla el poeta es realitzi «dos cors que en fan sols un» dos senys dins d'una pensa.

UNA OLOTINA

Primer de Maig

Per participar en la festa del Treball, pujarem—com altres anys—a la muntanya. No tindrem més companyia que les nostres propies il·lusions, preocupacions i esperances. A la muntanya tot canta a la llibertat: l'ocell que creua l'aire, l'abella que fibla una flor darrera l'altre, caragol babós, la sargantana bellugadissa, l'arbre minúscul i el gegant. Tot canta a la llibertat a certa altura i l'amor hi floreix espontàni i apassionat entremig d'una remor confusa i d'un perfum indefinible que exalten l'esperit contemplatiu i freturós.

Del cim de la muntanya i a través la boirina del matí, mirarem la Ciutat deixada enrera.—Quin ressó hi tindrà aquest any el cant de la Naturalesa que percibim ací en la diada de la festa del Treball?... Perquè és precisament a la Ciutat que li pertoca donar vida a la llibertat verdadera.

La Festa plena de llevors de redempció; fa repicar les campanes de tots els pobles de

la Terra. Però encara no poden celebrar-la, no tenen dret a celebrar-la, milers i milers d'homes—els ganduls, els explotadors, els despotes—. Per a que sigui universal cal il·luminar totes les consciències i estendre els furs de la justícia per mitjà d'un nou règim social que impossibiliti l'existència als paràsits i dongui a cada persona els mitjans per un màxim rendiment a l'activitat predilecta i lliurement escollida.

Aleshores florirà esplendorosa la llibertat a les ciutats, a les veritables *civitas*, en tots els grups d'homes dignes i servidors de llurs deures i drets, aplegats per la realització d'un fi ideal comú. L'altruisme triomfarà de l'egoisme i les audàcies insanes i els cops de força es faran impotents davant les noves cèl·lules de la organització civil futura: el sindicat professional i la societat política, les unions, per atendre les necessitats econòmiques i la vida de l'esperit, la unió armònica del treballador i de l'home, del professional i del ciutadà. Aleshores el cant selvatge de la Naturalesa vibrarà armoniosament amb el cant de la Humanitat redimida per la llibertat.

M. SANTALÓ

Conferències

MIQUEL SANTALÓ

Dissabte al vespre, a les nou de la nit, aquest pulcre conferenciant de Girona, professor de la Normal, donarà una conferència al «Centre Obrer», parlant de «Dues orientacions cabdals del pensament humà»; a l'endemà, diumenge, dia 4, a dos quarts de tres de la tarda parlarà a «Concentració Republicana», versant el tema «Els drets de l'home després de la Gran Guerra. Ciutadans, no manqueu a n'aquestes interessants conferències».

DOMÈNECH DE BELLMUNT

Per al dia 17 i 18 de Maig, aquest incansable periodista, abrandat de l'entusiasme de la joventut, vindrà, si no hi ha contratemps, a parlar-nos des de les tribunes de «Concentració Republicana» i «Centre Obrer».

Cal un altra crit d'Amnistia

El gest que suara s'ha manifestat en tots els llocs de Catalunya, amb motiu de fer més extensa l'amnistia, ve a ésser com un auguri de prometedores esperances per els homes que senten afany de llibertat i democràcia. Era altament simpàtic, l'entusiasme amb que tothom s'apressava a signar la seva tarja, demanant la llibertat per els nostres presos.

I bé podem dir que ha estat tothom, doncs, sortosament han estat pocs els casos d'aquells homes, que amb el cinisme més esferidor s'han negat a col·laborar en una obra tan humanitària; no cal fer-ne cap comentari d'aquesta gent, perquè la majoria d'ells, són inconcients dels seus actes, ni han tingut mai el més petit esment del que significa la paraula llibertat: la ideologia que aquest mot enclou és tan sublim i enlairada, que està per damunt de les seves intel·ligèn-

cies pobres i refractàries de seguir el camí de la veritat.

Val més deixar-los i enfocar tota la nostre atenció envers aquesta campanya que tan noblement tothom ha col·laborat. Puig és una qüestió que tots, sense distinció de classes ni idees, havem d'aportar-hi el nostre esforç i sacrifici per assolir el complert triomf de les nostres justes aspiracions.

S'ha d'anar mantinguent aquell foc de companyonia que encara resta encés dins el cor de cadascú, que no minvi un sol moment l'entusiasme en que es va començar aquesta croada, doncs, queda molta feina a fer i s'ha d'acabar, del contrari tan se valdria no haver-la començat.

Tots havem pogut constatar ben evidentment, que els resultats d'aquesta mútua col·laboració no han pas esdevingut abastament positius perquè puguem somriure amb la satisfacció d'haver complert ja el deure, doncs, si bé és cert que l'indult concedit per el govern ha estat beneficiós per algunes persones, retornant-los a les seves llars volgudes, en canvi ha estat ben crudel per moltes altres, que encara resten recloses en presons i exilis, sotmesos en el més complert abandó. Cal doncs rependre amb més coratge que mai, la lluita interrompuda per uns moments d'esguard, posar altra vegada a prova aquells lligams de germanor que a tots ens animen, i allargar les mans a n'aquells companys que per el sol delictes d'haver estimat uns ideals amb l'exaltació dels seus sentiments generosos, s'els ha deixat al marge de tota consideració com els més vulgars delinqüents.

Cuitem a donar-los-hi el nostre ajut; recordem que les petites millores que gaudeix la col·lectivitat obrera, són pagades amb la llibertat d'aquests homes, quina dignitat menyspreuada i escarnida per una folla persecusió, havem de rehabilitar per tots els mitjants possibles.

Palesem una vegada més que, davant el perill de veure'ns defraudades les més cobejades esperances, sabem posar per damunt de tot, la voluntat ferma i els sentiments nobles que han d'ésser la característica del nostre poble.

Si així no no fos, si deixant-nos portar per egoïsmes i rancúnies, neguèssim la nostra adhesió a n'aquesta qüestió a la qual van estretament lligats els problemes capdals de la nostra terra, cometeríem la vilesa més gran de la vida, a l'emsems que cauríem en un desprestigi moral, del que ens costaria sortir-ne.

Per cap raó, doncs, ningú pot quedar-se indiferent, sinó que ha d'ésser ben al contrari, s'ha de portar l'entusiasme allà on falti, propagant ben altament l'afany que sentim per alliberar aquests presos, puix aquests actes de fins tan enlairats, són els que més diuen en favor dels pobles, són els que d'una manera suau i dolça van extingint odis que puguin existir, pera donar pas a uns sentiments amplament democràtics que fan els pobles dignes i grans.

GIL VIDAL

Vària

ON ES LA JUSTICIA?

Retallem de «La Libertad» de Madrid:

«El volante y la pistola.

Del manifiesto que dirige a la opinión pública el Sindicato de las Artes Blancas Alimenticias de Madrid y sus contornos, copiamos el siguiente substancioso episodio:

«De como se engrosó y funcionó el Sindicato La Espiga tenemos en nuestro archivo infinidad de pruebas, algunas de las cuales queremos mencionar en este escrito.

Podemos afirmar que, constituida la primera Junta directiva, fué a recibir instrucciones al ministerio de la Gobernación, donde se les proveyó de pistolas y un volante que substituía a la licencia de armas. Se les instigó a que nos provocaran, asegurándoles la impunidad.

Al ser detenido un elemento dirigente de ese Sindicato, por disparar su pistola contra un compañero nuestro, un mandatario de una alta personalidad quiso imponer la libertad del detenido al juez de guardia; éste se resistió, y al día siguiente el juez correspondiente puso en libertad al sujeto, devolviéndole la pistola.»

La gravedad de una denuncia tan terminante afecta no sólo al sindicalismo obrero, sino al decreto judicial. Urge, pues, que todo ello se ponga en claro.

Esos volantes de Gobernación substituyendo fraudulentamente las licencias de armas, esas pistolas entregadas por el Ministerio encargado precisamente del orden público; esos jueces que ponen en libertad a quienes disparan, devolviéndoles las pistolas, ¿no reclaman la intervención del fiscal? ¿A qué aguardar el fiscal para intervenir? La denuncia es concreta, terminante, pública. Su gravedad, extraordinaria, trascendente. ¿Será posible que se desvanezca como el humo?...

No es tracta pas d'un fet nou ni ens ha sorprès del tot veure-ho en lletres de motllo. Feia temps, però, que anava de boca en boca, molt de baix en baix, perquè entre la censura i el temps que anava transcorrent i aparentant tirar-hi terra al damunt, donava la sensació que ja no se n'havia de parlar mai més. L'ambient asfixiador en veure tanta masella, tants covards i tants insensibles, acabava d'afavorir la perfecta immunitat dels fets més greus esdevinguts durant la Història contemporània d'aquest país, cosa que fóra greu. Fóra ja l'enfonsament definitiu dels vertaders principis bàsics de l'harmonia social i de l'ordre que tant invoquen els faritzeus que servien d'escambell als homes de la Dictadura (com encara, en nom d'aquest ordre, «La Tradició» de la setmana passada s'esgarriava dels perills del comunisme i demanava ajut a totes les forces divines i humanes per a combatre'l, sense, però, haver dit mai ni un mot en contra dels seus amics, els comunistes blancs, que es valen de les armes més indignes, com sembla que s'acabarà de demostrar).

Les acusacions concretes d'Indaleci Prieto, amb el testimoniatge de Sánchez Guerra, contra els atemptats socials patrocinats per Martínez Anido, és un fet que ocupa avui tota la Espanya que viu desperta. Davant d'aquestes acusacions, dos únics camins s'ofereixen al govern, tots dos ben lluny de la inhibició, quan de fets de tanta transcendència es tracta. O bé cal considerar com a cosa urgent la immediata detenció i processament del cèlebre ex-governador de Barcelona, o, si això no es fes, recabar del diputat socialista àmplies explicacions, avalades amb tot el que pugui aportar l'ex-president del Consell, i de no ésser certes les acusacions que damunt del tràgic home de la Llei de Fugues pesen, aplicar les sancions degudes als qui han parlat sense motiu.

Si no s'aclareix netament tot el que fa referència als pistolers que esperaven a Pestaña per a assassinar-lo a la sortida de l'Hospital de Marresa amb la protecció o les ordres de l'ex-governador, si no es castiguen als culpables, podrem dir que una vertadera anarquia blanca ha regnat en aquest país, i ningú no es podrà queixar si en ve una de vermella.

Es al President del Consell de Ministres que toca posar els punts sobre les ii, caigui qui caigui.

Si no es fa aixís, que no es parli mai més en nom d'una justícia que no existeix o que seria, en tot cas, un sarcasme.—M. H.

«PALESTRA»

La joventut, que ens tenia preocupats per a saber on anava, ha donat el seu primer crit de batalla.

Vers un afany de propagar intensament a Ca-

talunya uns sentiments i una actitud de virilitat, s'organitza sota una bandera de concentració política, coincident per la obtenció de les justes reivindicacions racials, i es proposa... «promoure un moviment de la joventut catalana, amb tota l'activitat i l'empemta de la gent jove, per al seu propi millorament en tots els aspectes moral, intel·lectual, social i físic, i desvetllar el seu interès per totes les causes justes.»

«Palestra no pretén pas ésser un nou club. Estem convençuts que un del més greus defectes del nostre poble és la disgregació i per això declarem des de bon principi que està oberta als patriotes de tots els sectors i que el nostre sincer desig és coordinar i relligar cadascuna de les seves futures activitats amb les de totes les altres entitats o agrupaments que es proposin fins similars.»

«Davant de recents experiències i enyorant el perdut temps de caràcter del nostre poble, ha estat aspiració constant de les darreres promocions d'atendre a llur formació moral. Molts de llurs sectors han arribat al convenciment que el redressament col·lectiu sols podrà venir després del ressorgiment de les antigues virtuts morals de la nostra gent. Contribuir, doncs, a combatre la inhibició, l'escepticisme, la disgregació i la feblesa moral i a pujar una generació sana i forta de cos i d'esperit, optimista i coratjosa, disciplinada i amb capacitat per a fer prevaler la pròpia voluntat, enèrgica i ferma en les seves conviccions, ha d'ésser una de les finalitats fonamentals de Palestra. Una vasta i sostinguda campanya de conferències i curssets per tot Catalunya, l'organització de converses, cercles d'estudis i debats, publicacions, etc., són, entre altres, alguns dels mitjans queensem utilitzar.»

«Moviment per al millorament de la joventut caldrà cercar-lo també en el camp social, amb campanyes higièniques i profilàctiques, curant de la protecció legal de la joventut i del seu treball, d'assegurances i assistència mèdica, d'una intensa actuació en els mitjans obrers, etc.

Es tota la joventut del nostre poble la que ha de pendre part en aquest moviment i per això ens adrecem a tots els joves catalans de totes les poblacions, de totes les classes socials i de totes les idees polítiques per tal que acudin a Palestra. Solament una condició exigim: la fermesa de les conviccions patriòtiques, cal que en l'actuació col·lectiva fem sentir l'alenada viril i optimista del jovent.

Per tal d'obtenir la major eficàcia de la seva obra, Palestra crearà delegacions fora de Barcelona, en el major nombre possible de pobles de la nostra terra.

Però, des del primer moment i sense esperar que les delegacions restin organitzades, ens adrecem a tots els joves, a tots els nuclis de jovent, entitats culturals, sardanistes, esportives, excursionistes, orfeons, cooperatives, sindicats, etc., i d'una manera especial a tota la Premsa catalana, que estihui d'acord amb les orientacions de Palestra. Invitant-nos a adherir-se ja des d'ara a la seva obra patriòtica i educativa, adreçant-se per escrit a les oficines, Casp, 12 (Edifici Tivoli), primer pis, lletra I.

Barcelona, 10 d'abril de 1930.»

Firmen el manifest:

Oriol Anguera de Sojo, Pere Arderiu, J. M. Batista i Roca, Domènec de Bellmunt, Ricard Carbonell i Flor, Miquel Cardona, Rafel Cardona, Joan Carreres i Palet, Narcís de Carreres, Ambrosi Carrion; J. M. de Casacuberta, Antoni Casajoana i Catllà, J. M. Casasses, Joan Cases i Figueres, Leandre Cervera, Pau Cirera, Lluís Cames i Cercós, Joan Coromines i Vigneaux, Ferràn Cuió, Llibert Estartús, Enric Ferran, Antoni Fises, J. V. Foix, Joaquim Fons, Rafel Font i Ferran, P. Gabarró i Garcia, Josep M. Girsa, Domènec Guansé, Tomàs Iduarte, Marian Iglésies, d'Abadal, Eusebi Isern i Dalmau, L. López Olivella, Ignasi Maluquer, Joan A. Maragall, Manuel Masramón, Joaquim Masramón, Narcís Masó i Valenti, Jeroni Moragues, Angel Morera, Armand Otero, Eduard Pérez Iborra, Sever Perramón, Isidre Puig e Boada, Joan L. Pujol i Font, Xavier Regàs, Joan B. Roca, F. Roda Ventura, Joan Roig i Piera, Josep M. Roio, Joan Sabater, Octavi Saltar, Montserrat Sastre, Enriqueta Seculi, Amadeu Serc, Ferran Soldevila, Domènec Soler, Josep Sunyol, Alfons Tries i Macencs, Joaquim Ventalló, Josep Vives i Giner.

I es nomenà una presidència honorària, que la formen: Raimond d'Abadal i Calderó, L. Nicolau d'Olwer, Jaume Aiguader i Miró, Antoni Rovira i Virgili.

SANT JORDI

Diumenge passat, organitzats per el «Casal Català», tingueren lloc els actes en homenatge als patrons de Catalunya.

El poble es portà molt bé; foren unes manifestacions de civilitat i d'esperança de trobar-se, en breu, senyors de tot el seu.

MELQUIADEZ ALVAREZ

Tots els prohoms de la política espanyola volen disputar-se novament el poble. Ara Melquiadez Alvarez ha ocupat la tribuna.

El partit reformista preté encara vogar per llibertat i justícia, continuant fent compatibles la Monarquia i la República, i això és un absurd.

Avui les forces s'han de definir, destriant a una banda els monàrquics i a l'altra els republicans.

Aquestes unions improcedents sols poden portar-nos un complet confusió.

OBRERS

L'Associació Internacional dels Treballadors, s'adreça a tots els pobles, amb motiu del Primer de Maig, defensant:

La lliberació dels presos polítics i socials!

La supressió de totes les lleis d'excepció, eliminació de totes les disposicions legals que obstaculitzen les Accions Sindicals i Socials!

Implantació de la jornada de sis hores i del control obrer de la producció!

ACTE D'AFIRMACIÓ CATALANA A PARÍS

El dia de Sant Jordi, tingué lloc al Restaurant Barcelona, a París, un acte de solidaritat i d'afirmació catalana.

Aplegats en un íntim reculliment, sota la presidència d'honor d'En Martí Vilanova, el nostre malaguanyat company suara traspassats, els artistes i escriptors residents a París afirmaren llur fe catalana i llur confiança en l'esdevenidor del nostre poble.

El sopar transcorregué en mig d'una franca companyonia i posà de manifest l'unanimitat dels catalans de París en la seva voluntat de justícia.

Fèlix Ferrer, amb paraula càlida, saludà els exiliats presents i llegí les adhesions, valuoses i en gran nombre, que s'havien rebut.

A proposta d'En Jaume Miravittles i amb el fi de col·laborar amb efectivitat a la subscripció pro-presos i exiliats, es decidí organitzar a Barcelona una exposició, a la que els principals artistes catalans de París ja han promès a hores d'ara el seu concurs, mitjansent l'aportació gratuïta d'una obra. Entre altres, es compta ja amb les adhesions dels pintors Pruna, Francesc Domingo, Laura, Tona, Ros, Pau Planas, Gol i dels escultors Granyer i Maragall. També es fan actualment gestions per a que hi col·laborin igualment artistes de tan renom com Picasso, Gargallo, J. M. Sert, etc.

Acte seguit es feu circular la llista de la subscripció que té oberta la «Casa de Catalunya» de París, a favor de la vidua i fill de Martí Vilanova, i es recolliren 300 francs.

Abans del brindis, fou pres l'acord de tremetre els següents telegrams, que foren signats per J. M. Gol, Rafel Ramis, Jaume Gascon, Jaume Miravittles, J. Granyer, Ernest Maragall, J. Ros, R. Tona, D. Ozerons, F. Vinyes, F. Ferrer, A. Ciutat, Guilanyà, J. G. Gorkin, Fr. Domingo, P. Planas, J. Solsona i F. Dalmau:

«Macià.—Terminus Nord.—Brusel·les.—Catalans París saluden respectuosament Capdill.»

«Compte.—«Ateneu Empordanès», Pi, 11.—Barcelona.—Catalans París saluden companys alliberats.»

«General Berenguer.—Madrid.—Catalans París demanen respectuosament ampliació Amnistia presos i exiliats socials.»

CONCERT-HOMENATGE.

El nostre Orfeó amb la intenció de provar que no és solament el cognom que en porta de popular, sino que vol encarnar-s'hi amb els seus fets, donà el dissabte passat a la Plaça Major un Concert homenatge al poble.

En una altra secció d'aquest periòdic es fa ressó d'aquest concert, des de el punt de mira musical i per això en aquest lloc, solament volem al·ludir la actitud presa, per alguns elements de l'esmentat Orfeó, davant l'acord de les Juntes de «Concentració Republicana» i «Centre Obrer» de la nostra ciutat, respecte a la llaçada que en nom del poble, es proposava donar a l'Orfeó.

Som enemics decidits d'ostentar etiquetes superficials, anucniadores d'un determinat ideologisme, sovint imposat per les circumstàncies i encara, a vegades, en mires a possibles avantatges materials que l'esdevenidor pogués reportar aital denominació; creiem que els atributs civils de democràcia, liberalisme, popularitat etc. els

havem de guanyar amb els nostres actes de cada dia, obrant despulats de tot egoisme i atents sempre a l'esperit de sacrifici que enclou la pràctica d'aitals denominacions ideològiques.

Per pensar així no sabèrem veure els mèrits democràtics que pogués tenir l'Orfeó Popular Olotí, per obligar-nos a rendir-li l'homenatge a que se'ns convidà.

Gosem, tanmateix, apuntar que algú, significat element de l'esmentat Orfeó no s'ha pas sabut conquerir-se l'adhesió i simpatia de la massa popular, per a poder-se lamentar, amb tanta duresa, del comportament d'aquestes dues entitats, eminentment obreres.

Nosaltres lamentàrem que no es pogués contribuir a la ofrena de l'esmentada llaçada, com igualment lamentem que hi puguin haver elements que es devinguin un destorb a la democratització i potser engrossiment de les fileres corals del nostre Orfeó.

Tampoc trobem gens honorable aprofitar una avinentesa com aquesta per a atribuir arbitrariament suposades manifestacions al nostre Director i President de la «Concentració Republicana» Ramon Aubert, les quals d'ésser certes, posarien en dubte la seva catalanitat, que n'estem segurs, per haver-ho escoltat d'ell mateix, i en més d'una ocasió, sent amb el mateix entusiasme i fervor com qualsevol altre, per més pur representant que es cregui ésser d'aital sentiment. Lamentem aquets fets, per quan representen un estat d'esperit poc favorable al sacrifici que havem de fer tots per aplegar el major número possible de voluntats a la conquesta de la llibertat nacional de la nostra terra.

Tribuna Lliure

Sr. Director d'ACCIÓ CIUTADANA

Molt senyor meu: Em veig obligat a recórrer a aquesta secció, oblidant que tinc un lloc com a col·laborador en aquest setmanari, que tant aprecio i que voldria veure augmentar cada dia. La meua estada a Barcelona no em permet intervenir com abans en el seu desenrotllament, que, com sabeu, complia amb tota la bona fé; ara haig de limitar-me en esperar el dia de rebre'l, la qual cosa em permet fer el mateix comentari que faria un altre llegidor qualsevol.

Vaig llegir fa uns dies a «La Publicitat» que ACCIÓ CIUTADANA s'havia adherit al «Casal Català» (1) amb motiu de la seva inauguració. Això, després d'haver llegit els suculentos discursos dels capdavanters de l'esmentat Casal, excepció d'unes franques manifestacions del senyor Figueres, em feu molt poca gràcia. No veig contacte possible en un lloc el qual no representa res més que una petita burgesia acovardida. El «Casal Català» no s'ha definit encara; no són ni d'Acció Catalana ni de la Lliga; ho digueren ben clar ells mateixos; essent així, doncs, no pot interessar-nos. Centre Català, únicament, és tan poca cosa com passejar-se amb el lasset a la solapa de l'americana, com cantar, embadalits, cançons inútils. En el «Centre Català» d'Olot, hi caben totes les ideologies, mentres no s'apartin de l'ideal de catalanitat. Molt bé; hi caben, doncs, tots aquells homes, per molt catalans que siguin, que implantaren el pacte de la fam als petits mestres de treball, no burgesos, que per les seves conviccions humanitàries, no volgueren pertànyer a la funesta Patronal; ho dic pel senyor Capdevila, ara fervorós catòlic, abans conseqüent republicà.

Hi caben també aquells catalans que, com xais, prengueren l'escopeta arrovellada i col·laboraren, a l'arribada d'un gran senyor, en les files del Somatent. No, de cap manera; ACCIÓ CIUTADANA, setmanari republicà federal, disposat també a lluitar pels assumptes socials, no hi pot tenir contacte ni deu, tampoc, amanyagar-los cada setmana. Per dignitat, no poden interessar-nos de cap manera. Primer que es defineixin, i si no han sapigut espurgar aquells que durant molt temps, anaren contra les lleis fundamentals de la democràcia, nosaltres no hi tenim cap culpa. La dignitat de l'home abans que tot.

JOSEP PUJOL

Barcelona, 15-4-30.

(1) N. de la R.: ACCIÓ CIUTADANA no és adherida al Casal Català, El corresponsal de «La Publicitat» ho publicà de segur equivocadament per una mala interpretació, de segur.

INSISTIENDO

Hemos leído con suma atención el interesante artículo Editorial de ACCIÓ CIUTADANA, n.º 8, con el título «Romanticisme Obrer».

En primer lugar debemos agradecer (aún que no estamos conformes con el antes citado artículo que nos mueve a replicar) porque de los semanarios que se editan en ésta, solo ACCIÓ CIUTADANA se preocupa algo del problema obrero, que los otros nada más les interesa que la farsa religiosa, por así poder embrutecer más las conciencias obreras.

Puntualicemos. El apoliticismo y la inhibición en materia electoral (según nuestro entender) son vivos y palpantes y no nos queda lugar a dudas, no podemos ni debemos aceptar hechos cuya naturaleza sea el ansia de dominación y explotación.

No debemos contribuir a la exaltación de unos hombres a esferas gubernamentales, ante la desorientación de un pueblo, subyugado por una dictadura de seis largos años; tenemos el deber de ser consecuentes con la doctrina que apostulamos hasta la consecución total de los objetivos sociales que han de redimir el hombre oprimido del opresor, como muy bien dijo Boenin, que la emancipación del obrero es obra de él mismo.

En lo que dice: *Amb quin estat major han de formar part l'exèrcit dels nostres obrers? Amb quin partit poden cooperar de manera que no facin novament sacrificis estèrils i es vegin altra vegada defraudats?* Mil gracias, señores, por la atención; la Peña que ésta suscribe, su ideología es el Comunismo Libertario y está identificada con la Confederación Nacional del Trabajo; como pueden ver, por no dar lugar a dudas, tenemos los obreros la senda bien trillada. Tiene nuestro programa sus principios básicos, con su doble finalidad de ser incompatible con el Estado y la propiedad privada, base de la sociedad burguesa.

Nuestra esencia económica revolucionaria consiste en que, mediante la acción directa del Sindicato, ha de hacerse innecesaria la del Estado, implicando como consecuencia de este apostulado, un nuevo orden social, opuesto totalmente al sistema que impera a todos los dominios de la política capitalista. Somos pues los que ansiando la igualdad de derechos individuales y la más completa libertad, queremos sustituir el capitalismo, por la acción ordenada de los Sindicatos y el Estado, por la independencia de las colectividades políticas y económicamente libres o solamente reinvi-culadas por su libre iniciativa y voluntad.

Sobres los desengaños de los trabajadores que atribuis al Sindicalismo, no hay tal desengaño, porque si os enterais de la prensa obrera, os habreis dado cuenta de la forma que vuelven a reorganizarse los sindicatos por medio de «ramos e industrias», principalmente allí donde fueron más castigados y perseguidos, que es en Barcelona.

Y en Olot ¿qué desengaños ha sufrido el obrero del Sindicalismo? ¿Quién fué que conquistó las mejoras que hoy disfrutamos, sino la unión del obrero dentro del Sindicato, después de una lucha que duró varios meses? ¿Qué era aquello que decían los políticos, que los obreros hacíamos el juego a los alemanes y que queríamos destruir y arruinar las industrias, sino que calumnias? No estamos desilusionados ni aturdidos, no, porque pronto volveremos a la lucha, pero con más bríos que nunca.

Dicho esto damos solución al motivo que nos ha obligado a esgrimir nuestra tosca pluma en defensa de los ideales que nos son queridos y por aclarir nuestra posición.

PEÑA LIBERTARIA

Nota: Amigo Dot-Arxé; aceptamos gustosos la entrevista que nos brindas.

= L'ampla llibertat que concedim en l'exposició d'ideologies i opinions en aquesta secció enz obliga a recordar novament que dels conceptes emesos en la mateixa en són exclusivament responsables els seus signants,

Cal que els Ajuntaments i Diputacions de Catalunya presentin a Madrid la seva protesta per els fets de l'arribada d'En Compte. Es una qüestió de dignitat!

Cinema, Teatre i Música

«La Cançó de la Puntaire», per la companyia Fàbregas-Cumellas, amb direcció de Montero, al Teatre Principal.

Molt poc públic; obra llarga i carrinclona, se'n pot acceptar la bona voluntat i intenció que guia a l'autor. Admirable el treball de la senyora Marta Fàbregas, en el paper d'Agnès. Molt bé el senyor Montero.

Seria de doldre que s'abusés massa del «truco» de la espiritualitat de la dona catalana; hi han coses que en el seu lloc estan bé, però exagerades...

Concert de l'Orfeó a la Plaça.—De les tres parts del programa, en presenciarem dues, ja que, al nostre entendre, molt desafortunadament i amb molta manca d'esperit democràtic l'Orfeó i la Junta van retirar-se abans de les sardanes que com a part del programa executava la cobla, seguint-los el públic que ocupava els seients, i convertint-se aquella audició amb un mercat de Calaf.

Sincerament, de l'Orfeó ens va ploure la secció de dones i quelcom els baixos; el conjunt, però, pobre per una plaça com la nostra, resultant inútil l'esforç del director per a donar vida i plenitud a les obres executades.

Les dues cançons d'orfeó i orquestra foren el més dolent; detallaria, però trobo millor posar-m'hi...censura.

Felicitem, però, a tots els orfeonistes per la seva obra, que és del tot lloable, esperant-los a no decaure en el camí emprès; l'assaig i la constància els portaran a assolir la perfecció.

A. S.

CIUTADANS! Germans vostres sofreixen per haver tingut un ideal. Penseu que tenen tan dret a la llibertat de la vida com vosaltres.

Municipals

La Comissió Permanent, en sessió del dimarts, prengué els següents acords:

Assistir, com de costum, a la benedicció de les aigües del manantial de Sant Roc.

Apronar en principi els comptes municipals de propietaris, pressupostos i cabdals corresponents a l'any 1929.

Aprovar el balanç del primer trimestre de l'any en curs.

La relació de despeses per les obres públiques municipals, durant el mes d'Abril.

Així mateix, aprovar els informes del Negociat de Foment en la sol·licitud de varis veïns del carrer del Casal Marià demanant s'instal·lin dos o tres llums elèctrics; en la dels senyors Puncet, Rodes, Aubert, Prat i Busquets en demanda de permís per certes obres i construccions.

La sol·licitud del senyor Jutglar, demanant un subsidi per a que la seva filla pugui continuar els estudis, passà al Negociat de Cultura per el seu informe.

Seguidament el senyor Capdevila presentà tres proposicions, les que, en conjunt, formen els següents apartats:

Ratificar i demanar novament l'amnistia general.

Demanar la derogació del Reial Decret de 18 de Setembre de 1923, sobre l'ús de la bandera catalana, etc.

Fundar la instauració de les Colònies Escolars per a nens pobres, i

Que, conforme a ço acordat en 18 d'Abril de 1922, la Festa del Primer de Maig sigui celebrada per els empleats i obrers municipals.

Tots aquests extrems foren aprovats, sense observació de cap mena.

OBRE! Recordat de demanar avui l'amnistia per els presos socials.

D'ací i d'allà

Per avui a la tarda, al Centre Obrer, s'anuncia «La Mort Civil», que posaran en escena els aficionats de dit Centre, destinant la recaudació íntegra a la subscripció pro-presos.

Per aquest sol motiu es mereixen un ple, el qual no dubtem obtindran. Nostra felicitació.

Electricitat Mèdica Cures per diatèrnia, sol d'altura, etc.—Raigs X.

GASSIOT Plaça de l'Estel (Pla de Llacs) entrada per l'avinguda Paluzie.

En la «Concentració Republicana» continuen amb gran animació els balls que s'hi celebren els dies festius, amenitzats per la orquestrina «Costa-Jazz».

CONSULTORI - JUBERT MEDIC-QUIRÚRGIC

Malalties de les criatures.

Malalties de la pell.

Sirurgia infantil.—Cirurgia dels ossos.

Diagnòstics.

Traslladat: Plaça Constitució, 7, prals.-GIRONA

Per a demà, tarda i nit, està anunciada en el «Teatre Principal» l'atracció «Espectacles 1930» i la pel·lícula «El policia sin esposas».

A l'«Ideal Park», també s'hi anuncia un programa tarda i nit.

Companyia Adriàtica de Segurs
(Reunione Adriàtica di Sicurtà)

SEGURS VIDA = INCENDIS

L'Assicuratrice Italiana S. A.

Segurs individuals.—Viatges per mar, Col·lectius de obrers, Col·lectius d'empleats, Responsabilitat Civil, Complementari del Segur Vida.

Agent per la província de Girona:

ELISSEU CASTELLS, Bisbe Guillaumet, 16. - Olot

Per manca d'espai, no podem publicar la secció «Els Esports».

Demanau arreu els acreditats Vermouths

CINZANO en blanc i en color. Proveu el ape-

ritiu riquíssim Quinat CINZANO.

Valuosos regals a tots els consumidors

Unic dipositari en aquesta comarca

Esteve Hostench Trasfi.—OLOT

Imp. de Pere Aubert, Nou de Sant Antoni 7.—Olot

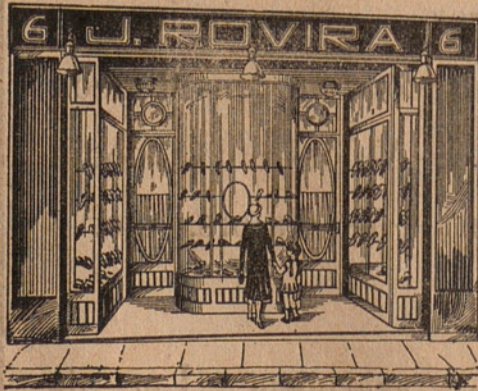
Magatzems de Robes CASA NYERA

DE

JOAN GUITART

La Casa de les Novetats. - Senyora: Abans de comprar, visiti aquests Magatzems

Carrer de l'Aigua, 10 — OLOT

Palau del Calçat de JOSEP ROVIRA

No cal dubtar; aquesta casa és la que presenta més novetats i la que ven més barato.

Cap altra disposa de tanta varietat de models, en diferents classes i preus, per a tots els gustos.

Visiteu-nos i us en convencereu. Sabates a preus de parracs.

Per a la conservació de vostre calçat, Crema ROVIRA

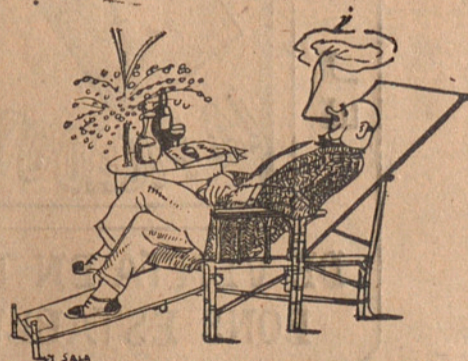
OLOT - SANT ESTEVE, 6 - OLOT

Chaise-longue

de jonc, molt còmoda; bones proporcions i gran solidesa.

Gran varietat de Mobles de jonc, vimet i mèdula.

Sillons, tatlles, sofàs, chaise-longues en diferents colors i formés, a preus molt agradables per el consumidor.

28 PESSETES

Mobles «LES TRES PORTES»

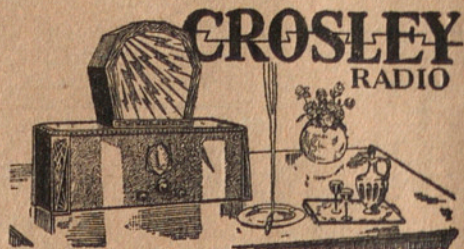
Hospici, 9. - OLOT

Material Fotogràfic

Discos i fonos :—:

:—: Gran assortit

RADIO CROSLEY

Casa SERRADELL

Sant Rafel, 22. - OLOT

TREBALLS DE LABORATORI

RADIO GRAMOLA

“LA VOZ DE SU AMO”

Única en elegància i sonoritat.

Una meravella tan en radio com en discos.

Gran Premi en l'Exposició de Barcelona 1929

Esteve Molas

Clivillers, 21. - OLOT

DEMANEU UNA AUDICIO

I US CONVENCEREU QUE ES LA MILLOR

**Hotel-Restaurant de
Sant Sebastià**

PALAFRUGELL

Situat en el millor lloc

de la Costa Brava. - Teléfon, 7

LINCOLN

Xampany garantit de Cava

Caves Sant Sadurni de Noya

Dipositari: ESTEVE HOSTENCH.-- OLOT

EL DE MÉS RENDIMENT

EL MÉS BÒ

I EL MÉS ECONOMIC

**DE VENTA EN TOTS ELS
BONS ESTABLIMENTS**

Banc de Catalunya

Sucursal d'OLOT

SANT RAFEL, 24

Compra i Venda de Valors — Descompte de
Cupons — Canvis de monedes — Girs i
lletres de crèdit per Espanya i Extranjer —
Negociació de Lletres — Suscripcions a
Emprèstits — Comptes corrents en Moneda
nacional i estrangera — Valors en Custòdia
Prèstecs en garantia de Valors, etc.

Negociem els cupons venciment 1.er de
Maig i els del deute amortitzable de l'Es-
tat venciment 15 del mateix mes.